

Skrøbelev, den 16. Decbr. 1939.

Kære Gerner Larsson!

Det kan jo ikke nægtes, at det var med en vis Spænding, jeg ventede paa, hvad De vilde svare paa Meddelelsen om, at jeg vilde udgive et Blad om Okkultisme. Men Deres Brev glædede mig meget, og jeg takker hjerteligt for det, kære Ven.

Angaaende det med, at der skal "Overmenneskemod" o.s.v. til at gaa i Gang med en saadan Opgave, da rører det mig ikke det mindste. Jeg er af Naturen saa afgjort Optimist og har tillige mødt saa mange Menneskers forventningsfulde Udtalelser allerede, at jeg tror paa noget i Retning af Sukces. Min eneste Bekymring har været, at De og Martinus skulde opfatte Bladet som en uvenlig Gestus. For Konkurrence kan der jo ikke blive Tale om - alene af den Grund, at vi usle Skrogs Skriverier er for intet at regne (eller ogsaa laante Fjer!) imod den Genialitet, som Martinus aabenbarer i "Kosmos". Der kommer intet over og intet ved Siden af "Kosmos", som skrives for Eliten blandt Aandsforskerne.

Men alene den bare Tanke om at komme til at skade "Kosmos" økonomisk har givet mig et stærkt Ubehag, men jeg tror dog ingenlunde, at der er Fare i saa Henseende. Der var noget, der pressede paa. Jeg maatte skabe det Blad nu, og jeg tror, at det har en Mission. Det er mig umuligt at være passiv, og saa maa jeg gøre en Indsats paa det Omraade, hvor jeg selv føler, at mine beskedne Evner ligger. Nogen blændende Taler tror jeg nemlig aldrig, at jeg bliver.

Men - kære Ven - det er mig meget om at gøre, at De og Martinus er helt klar over, at jeg har hjemme i Deres Lejr. Alt andet forekommer mig ærlig talt mere eller mindre primitivt, og det er kun for langsomt at drage de andre Retninger hen imod Martinus, at jeg lader "OKKULTISTEN" se Lyset. Mine mange teosofiske og andre okkulte Bøger forekommer mig temmelig primitive og naive. Her ligger baade det store og "farlige" ved Martinus' Arbejde, at kommer man først ind i det, saa bliver alt andet naivt eller ligegyldigt. Vi maa bryde alle Fortidens Broer af. Kun har jeg det tilbage, at jeg gerne vil hjælpe andre Mennesker, som i Dag har Forudsætningerne derfor, frem til det Lys, som Martinus skaber. Men da de forskellige aandelige Retninger er lidt ensidige, er der ik-

ke anden Mulighed for at faa dem lokket ud af Baasen end at gøre dem interesseret i et uafhængigt Tidsskrift, hvor de saa gradvis bliver ført i den rigtige Retning. Og den rigtige Retning er over til Martinus. Jeg elsker denne Mand og hans Sag mere end noget andet i denne Verden. Hans Sag er min Sag og alle levende Væsners Sag. At jeg bliver Bladudgiver kan ikke og aldrig nogensinde ændre noget i dette Forhold, og jeg var usigelig glad for i Deres Brev at se, at De stadig har den samme Tillid til mig. Og naturligvis føler jeg mit Ansvar som Redaktør i særlig Grad overfor Martinus. Direkte Publicity ved jeg, at Martinus føler sig ubehagelig berørt af, og det vil naturligvis heller ikke forekomme. Men hans Ord, hans Visdom og hans Sag kan vi ikke undgaa at reklamere for i "OKKULTISTEN", selv om det delvis bliver under indirekte Form. Det er Sagen, det gælder, og jeg tror, at De og jeg er paa samme Linje, naar der skal tales om den bedste Maade at fremme denne paa. Men at jeg faar Brug for alle mine diplomatiske Evner som Redaktør af et saadant Blad er der ingen Tvivl om.

Jeg spurgte Dem med Vilje ikke til Raads, da Tanken om Bladet slog ned i mig. Jeg har ikke spurgt et eneste Menneske til Raads (udover Bogtrykkeren). Jeg er vant til at træffe mine Beslutninger selv, og det er min Erfaring, at det bedst fremmer den paagældende Sag. En stærk Vilje kan udrette meget, og i dette Tilfælde er jeg stadig overbevist om, at der er andre end mig, der har ønsket, at det nye Blad skal komme. Jeg tænker paa dem, der har brugt mig som Redskab. Presset var saa ualmindelig stærkt, at der ikke kunde blive Tale om Slinger i Valsen. Min Familie ved derimod ikke det mindste. Fra den Side har jeg hidtil kun mødt Hæmninger, naar jeg paa et eller andet Punkt ønskede at vise Initiativ. Men en usædvanlig Medvind har jeg haft fra det Øjeblik, jeg tog Bestemmelse om Skabelsen af "OKKULTISTEN". Ganske ukendte Mennesker er allerede begyndt at skrive efter Prøvenumre - ja sender endog Penge paa Forhaand - og jeg har faaet saa mange Medarbejdere, at Stoffet er ved at sprænge Bladets Rammer. Endvidere har jeg faaet Aftale om Annonce-Udveksling med saa mange beslægtede Blade, at "OKKULTISTEN"s Eksistens med det samme vil blive kendt af flere Tusinde Mennesker. Jeg maa forresten sige, at jeg har mødt den smukkeste Tolerance fra de spiritistiske Tidsskrifters Side, mens bl.a. Teosofferne endnu

ikke har svaret, ~~saa~~^{og} Antroposofferne var direkte afvisende. Men alle de andre Retninger har været meget elskværdige. At nogle vil se Bladets Niveau først, er der ikke noget at sige til. Man frygter maaske, at "OKKULTISTEN" skal slægte "O.M." paa, men Overtro har nu aldrig haft min Interesse. Jeg foretrækker det skaanselsløse Projektørlys, som skiller Sandhed og Overtro fra hinanden. Deres Annonce prøver jeg saa at sætte op, som jeg synes er hensigtsmæssigt, og saa kan De altid faa rettet i Februar-Nummeret, hvis det ønskes.

Ja - det er dejligt, at Mogens Munch kan tage fat til Nytaar. Saa kan der rigtig komme Gang i Sagerne over hele Landet. Jeg har efter Deres Ønske undersøgt Lokalespørgsmaalet i Svendborg, og vi kan faa en lille Sal paa Det ny Missionshotel, Brogade 2. Det er lige ved Havnen og ikke ret langt fra Bane-gaarden. Hvis der bliver nydt noget, er Lokalet gratis. Ellers koster det 4 Kr. pr. Gang. Hvis der ellers er noget, jeg kan hjælpe Dem med, er jeg altid til Tjeneste. I dette Tilfælde bad jeg jo Chr. Beyer være Mellemlid, da han jo er mere lokalkendt. De svarer stadig ikke paa, om Mogens Munch kan komme over til os den ene Gang om Maanedens. Hvis vi alligevel skal have Skuffelsen, kan vi jo ligesaa godt faa den først som sidst - hvis han da ikke kan naa at besøge os ogsaa. Svendborgerne kan jo ligesaa nemt tage til Rudkøbing som vi til Svendborg hveranden Gang.

Jeg forstod egentlig paa Dem, at Martinus ikke skulde kende noget til det Beløb, jeg laante Dem, men De har altsaa alligevel fortalt det, kan jeg se. Det er dejligt, at Deres Undervisningsarbejde nu kan fortsættes ogsaa om Sommeren. Jeg har ærlig talt ogsaa ærgret mig lidt over, at De skulde gaa og rode i Jorden oppe i Kolonien, naar der gik saa mange Mennesker omkring Dem og gerne vilde have deres aandelige Hunger stillet. De kan jo ikke undgaa at mærke, hvordan vi stimler sammen, naar vores allesammens Gerner Larsson begynder at fortælle. Saa staar vi der med ivrige Blikke og opladte Ører for ikke at gaa glip af noget af alt det interessante. I hvert Fald ^{for} de af os, som bor paa Landet, og som til daglig har nok af Natur og Solskin, vil det betyde et mægtigt Plus at kunne fortsætte Undervisningen. Jeg kommer særlig i Kolonien af to Aarsager - for at være sammen med kærlige og hjertelige Aandsfrønder og for

at faa stillet saa meget af min aandelige Hunger som muligt. Naturen betyder ikke saa meget for mig, der er Bondesøn og har rigeligt af Mark og Skov hjemme. Men aandelig Næring kan jeg ikke faa for meget af, og i den Retning har Kolonien hidtil ikke bragt saa meget, som den kunde. Det glæder mig meget, at dette Forhold bliver ændret. Vi har faktisk hidtil kun haft Martinus' dejlige Foredrag, og det er navnlig i kærlighedsmæssig Henseende, de betyder saa meget for mig. Fra et intelligensmæssigt Synspunkt føler jeg dem ret populære. Men saa er det jo dejligt, naar det er muligt gennem personlige Samtaler med vor kære Mester selv at gaa rigtig til Bunds i de tungere Problemer. Jeg elsker at tænke og rigtig gaa til Bunds i det allersværeste. Det er ligesom, jeg ikke kan blive træt eller mæt. Kun een Gang er jeg blevet kørt træt og har følt det svimle for mig. Det var den vidundelige Aften sidste Sommer, hvor jeg sammen med Herr og Fru Voss var inviteret hen til Martinus om Aftenen. Vi fik da alle Martinus' hidtil ikke offentliggjorte Symboler at se og en kort Forklaring dertil. Da følte jeg det svimle for mig. Men samtidig gennemrisledes jeg af inderlig Glæde over Tilværelsens Storslaaethed. Og jeg følte, at jeg ikke behøvede at komme til at kede mig de første Inkarnationer! Der var nok at tage fat paa for en lærelysten Elev. Men De forstaar nok, kære Ven, hvilken Oplevelse det var for Bondesønnen fra Langeland at faa en Forhaandsorientering om, hvad de kommende Bind af "Livets Bog" vil bringe. Ja - den største Oplevelse var vel dette at komme op i Mesterens Arbejdsværelse og høre ham selv fortælle om det, der skal være Millioner af Menneskers aandelige Føde igennem mange Aarhundreder, indtil de selv faar kosmisk Bevidsthed. Jeg begriber ikke, at jeg er værdig til en saa storslaaet Oplevelse. Men hvor er det vidunderligt at komme en Verdensgenløser saa nær. Jeg har endnu ikke fattet det til Bunds. Men jeg føler ofte en saadan Lykke, at jeg kan juble højt.

Tak fordi De ved Lejlighed vil skrive lidt til mit Blad om Martinus' Arbejde. Dette Brev skal De iøvrigt ikke svare paa. Er der noget at bemærke, kan De sige det paa Onsdag, naar vi ses i Odense. Jeg regner med, at vi kommer 7 Langelændere denne Gang, deriblandt K.Brücher Henriksen, som skjuler sin Følsomhed under en tilsyneladende lidt sur Maske. Men han er et elskeligt Menne-

ske - en dejlig frisindet Kunstnernatur - og han er min bedste Støtte i vort Studiekredsarbejde. Sjovt nok kom vi i Kontakt med hinanden grundet paa en Ligbrændingspolemik i de lokale Aviser. Hans Kones jordiske Hylster var da lige blevet brændt. I Dag er han Modstander af Ligbrænding!

Naar jeg skriver til Dem, kan jeg aldrig blive færdig. Tankerne vælder frem. De tænker vist, at det flyder fra mig "ligesom Skidt fra en Spødekalkv". Men nu skal det ogsaa være Slut for denne Gang. Vi herfra glæder os meget til paa Onsdag. Naar vi tar hjem er vi nogle helt andre Mennesker, end da vi kom. Deres eminent Evner har tryllebundet os. Man maa ligegodt sige, at Forsynet forstaar at vælge sine Redskaber!

Kærlig Hilsen fra

Deres hengivne Ven